

Sygn. akt II KO 11/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
w sprawie z wniosku **R. K.**
o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Ł.,
sygn. akt IV Ko [...], zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego
w [...] z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt II AKa [...],
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek R. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt II AKa [...]. W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł, że był niezasadnie więziony i torturowany przez służbę więzienną. Autor wniosku wskazał także, że Sąd Apelacyjny dopuścił się niegodziwości z obrazą ustawy zasadniczej, albowiem przetrzymywanie w warunkach izolacji więziennej przez okres 16 miesięcy i udręczenie dostatecznie naruszyło jego świadczenie emerytalne, co nie zostało dostrzeżone przez Sąd II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pismo R. K. – z uwagi na jego treść i przedstawione w nim okoliczności – zostało potraktowane, jako wniosek o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 14 grudnia 2009 r., sygn. IV Ko [...]. Z uwagi na treść tego pisma oraz dane zawarte w aktach sprawy II KO 55/14 Sądu Najwyższego konieczne stało się skorzystanie z instytucji ujętej w treści art. 545 § 3 k.p.k. Otóż przedmiotem wniosku, co do którego prowadzono postępowanie w sprawie sygn. II KO 55/14 był fakt przyznania zdaniem wnioskującego rażąco niskiej kwoty zadośćuczynienia, w sprawie Sądu Okręgowego w Ł., sygn. akt IV Ko [...], zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt II AKa [...], z tytułu niesłusznego tymczasowego aresztowania R. K., chociaż wniosek ten w swej zasadniczej warstwie oparty był o podstawę wskazaną w art. 540 § 3 k.p.k., przewidującą możliwość wznowienia postępowania, gdy potrzeba taka wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską. Kwestia przyznania zaniżonego zadośćuczynienia w stosunku do krzywdy doznanej przez wnioskodawcę z tytułu niesłusznego tymczasowego aresztowania była także podnoszona przez jego pełnomocnika w toku postępowania kasacyjnego prowadzonego pod sygn. akt II KK 196/10. Wywiedziona kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Obecnie, autor wniosku, choć nie wskazuje wprost, że kwestionuje zasądzoną kwotę zadośćuczynienia, to z motywów pisma i argumentacji w nim wskazanej wynika, że w istocie domaga się podwyższenia kwoty zadośćuczynienia. R. K. powołuje się bowiem na okoliczności związane z izolacją więzienną, wskazuje na jej skutki następne oraz podnosi, że był torturowany przez funkcjonariuszy służby więziennej, co naruszyło jego prawa obywatelskie. Jednocześnie postuluje o zasądzenie „odszkodowania 2500 zł za każdy miesiąc pozbawienia wolności”. Zatem, zmierza on do kolejnej weryfikacji instancyjnej zapadłych orzeczeń, co w postępowaniu wznowieniowym jest niedopuszczalne, albowiem jego przedmiotem jest stwierdzenie zasadności wskazanych we wniosku podstaw wznowieniowych.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. obliguje sąd do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez stronę bez wzywania

do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Wskazana w tym przepisie przesłanka uznania wniosku za oczywiście bezzasadny jest przykładowa, poprzez użycie sformułowania „w szczególności”. Do takich negatywnych przesłanek można również zaliczyć to, że wniosek strony nie wskazuje żadnych okoliczności faktycznych czy prawnych, które mogłyby zostać uznane za podstawy wznowieniowe. Odnosząc te uwagi do sprawy niniejszej trzeba stwierdzić, że autor wniosku akcentuje powoływane już wcześniej okoliczności jego złego traktowania w okresie tymczasowego aresztowania, oraz pogorszenia stanu zdrowia, które były już weryfikowane w ramach kontroli instancyjnej. Zatem, nie mogą one stanowić nowych faktów lub dowodów w rozumieniu art. 540 § 2 k.p.k., które mogłyby wskazywać, na wadliwość zapadłych w jego sprawie rozstrzygnięć i uzasadniać wznowienie zakończonego nimi postępowania. Formuła zawarta w treści art. 545 § 3 k.p.k. określona zwrotem: „...okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania” dotyczy także tych okoliczności, które były przedmiotem merytorycznych rozważań w aspekcie istnienia podstaw wznowieniowych w toku poprzedniego lub kolejnych postępowań. Takie merytoryczne rozważania zostały już przeprowadzone przez Sąd Najwyższy w sprawie II KO 55/14 w związku z oddaleniem wniosku pełnomocnika z urzędu R. K. o wznowienie tego samego postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie, wobec braku wystąpienia podstaw wznowieniowych.

Przedstawione wyżej argumenty prowadzą do uznania osobistego wniosku R. K. o wznowienie postępowania za oczywiście bezzasadny. Podkreślić należy, że w takiej sytuacji art., 545 § 3 k.p.k. zwalnia sąd od wdrożenia procedury naprawczej usuwania braków formalnych wniosku strony o wznowienie postępowania, a w szczególności respektowania przymusu sporządzenia wniosku przez obrońcę albo pełnomocnika.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w postanowieniu.